

gøres saa tidligt færdig af Administrationen, at man ikke paa den Tid har den tilstrækkelige Oversigt over det foregaaende Aars Indtægt og Udgift, lover dets Regnskab. Finanslovsforslaget maa gøres færdigt, inden det fremlægges her i dette høje Ting, og Statsregnskabet er sjælden færdigt før samtidig med Finanslovsforslaget. Det ligger ogsaa noget i, at vor Stats-husholdning føres paa den Maade, at Finansaaret i Virkeligheden ikke slutter den 1. April. Der gives en Tillægstid endnu baade til Indtægt og Udgift, som kan regnes med til Finansaaret, en Tillægstid, som man naturligvis her med et Fremmedord kalder en Supplementperiode — vi anvender aldrig danske Udtryk, naar vi kan komme til et fremmed. Denne Tillægstid har altid strakt sig over 3 Maaneder lige til 1. Juli, og oven i Købet har den i øvrigt endnu faaet yderligere Forlængelse, saa at den i Virkeligheden strækker sig til den 10. Juli; endnu til den Tid kan der til Finansministeriet fra de andre Ministerier og fra det selv indkomne Indtægts- og Udgiftsbevillinger, der regnes med til Finansaaret. Jeg har som Finansminister med mine Kollegers Tilslutning nu bestemt, at denne Tillægstid skal ende i Aar den 14. Juni og for Fremtiden den 1. Juni, saaledes at man i hvert Fald indskrænker Finansaaret til at være 14 Maaneder og ikke, som det tidligere har været, 15 Maaneder og 10 Dage. Det turde være tilstrækkeligt, og det vil ogsaa yde et bedre Grundlag for Affattelsen af Finanslovsforslaget. Men der fremkommer ganske sikkert bestandig saadanne Ændringer under Finanslovsforslagets Bearbejdelse i dette høje Ting, som man er nødt til at tage Hensyn til, det eneste skulde da være, at Finansudvalget tilkendegav Ministeriet, at der var en vis Dag, der var den sidste, paa hvilken man kunde komme med Ændringsforslag. Saadant noget er imidlertid aldrig sket, og først naar dette sker, tror jeg, man kan være sikker paa, at Administrationen ogsaa kan udføre det, som den højtærede Ordfører anmodede den om. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft i Virkeligheden gav den ærede Ordfører Ret i hans Ønsker, men var lige saa sikker paa, at disse Ønsker vanskelig vilde kunne opfyldes.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) fremsatte nogle finansielle Betragtninger. Jeg kan ikke fortænke ham deri, ikke alene paa Grund af hans Kundskab om finansielle Forhold, men og-

saa fordi han, uden at sige det, til en vis Grad føler sig som den angrebne Part, f. Eks. med Hensyn til dette Spørgsmaal om Overskuddet paa Finansloven. Det ærede Medlem anførte, at han i Fjor som Finansminister i Landstinget havde staaet med en forholdsvis ringe Mindreindtægt paa Finansloven i Forhold til Udgiften, og at man der stærkt havde bebrejdet ham dette. Han havde da erklæret, hvad jeg vel husker, han gjorde, at han meget vel kunde have sat Formue- og Indkomstskatten op, saa at dette, som man kalder Underskud, derved var blevet dækket. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg ingenlunde deltog i de Angreb paa den daværende Finansminister, som da rettedes imod ham, jeg vedligeholdt en klog Tavshed og lod den daværende Finansminister selv modtage de Angreb, som rettedes imod ham. Nogen særlig Grund til at forsvare ham troede jeg ikke den Gang at have, jeg kunde godt have gjort det, men da vilde mit Forsvar ogsaa være gaaet ud paa, at jeg oprigtig talt ikke forstod, hvorfor den daværende Finansminister ikke havde sat Indtægten saa meget op, at dette saakaldte Underskud var undgaaet, og det af en Grund, som jeg ogsaa tror stærkt anførtes mod den daværende Finansminister af Landstingets Ordfører, nemlig at dette Underskud tog sig daarligt ud overfor Udlandet. Nu havde vi i mange Aar desværre haft Underskud paa Finansloven, Indtægt og Udgift havde altsaa ikke harmoneret, nu var det lovet ved Hjælp af nye Skatter, som alle erindrer, at nu skulde der komme Dækning. Saa kom dette første Aar, hvor man kunde sige, at der var Mulighed for at skaffe Dækning, og saa lod den daværende Finansminister — efter min Mening af en fejlagtig Ærlighed, fordi der i Virkeligheden var den Indtægt, han behøvede — være med at bringe Balance til Vejle mellem Indtægt og Udgift. Det syntes jeg, var forkert, og det eneste, jeg kunde have gjort i Landstinget, var at sige til ham: Kære Herre, hvorfor sætter De ikke Indtægten op, undgaar den Misstemning, som dette vækker, og afværger de Angreb, som denne Mangel paa Ligevægt mellem Udgift og Indtægt upaatvivlelig maa afføde. Men den daværende Finansminister gjorde altsaa ikke dette, og derfor forstod jeg Angrebet, og saa begriber jeg godt, at han nu, naar han ser, at den nuværende Finansminister har sat Indtægten af Indkomst og Formuen op i Aar og har faaet Finansudval-